

РЕШЕНИЕ

№ 4261

гр. София, 29.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 20.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: СИЛВИЯ ЖИТАРСКА

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10447** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движение по пътищата.

Производството е образувано по жалба на К. П. И. срещу Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 19-4332-005870/21.08.2019г., издадена от полицейски инспектор Р. Н. към СДВР, отдел Пътна полиция към СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1 б."б" от ЗДП – "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".

В жалбата се сочи, че заповедта е незаконосъобразна, т.к. не съществува правно основание за издаването ѝ, освен това е издадена от некомпетентен орган. Твърди се, че не е спазена процедурата по Наредба №1/19.07.2017г. за реда за установяване употребата на алкохол и други упойващи вещества или техни аналози, без да се конкретизира какво точно не е спазено от нея. Твърди се също така, че липсват данни за техническата годност на използваното техническо средство. Във връзка с горните твърдения не се излагат съображения, нито в жалбата, нито в съдебно заседание.

С жалбата към съда се иска отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. В първото по делото заседание той се представлява от редовно упълномощен адвокат, след което процесуалния представител е анулирал пълномощното си.

Ответната страна, редовно призована не се явява, не се представлява, и не взема становище по нея.

Съдът след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, съобразно чл. 168 АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на АУАН № 364237/20.08.2019г. Същият бил съставен от младши автоконтрольор М. Б. Т. срещу жалбоподателя К. П. И. за това, че последния е шофирал МПС след употреба на алкохол. Нарушението е констатирано на 20.08.2019г. около 03.52 ч. г. в [населено място], по [улица], като нарушителя е бил изпробван с техническо средство "Дрегер 7510", който е отчел 0,69 промила алкохол в издишвания въздух. Издаден е и талон за медицинско изследване.

Въз основа на този АУАН, полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, определен със заповед на Директора на СДВР № 513з – 1618/26.02.2018г., е издал атакуваната заповед № 19-4332-005870/21.08.2019г., с която на основание чл. 171, т.1 б"Б" от ЗДП е наложил ПАМ – временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Предмет на делото е индивидуален административен акт – принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б."Б" от ЗДП. Актът е издаден от компетентен орган, съгласно заповед № 513з – 1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР, приложена към административната преписка. Съгласно разпоредбата на чл.172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.170, ал.1 от ЗДвП, контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл.165, ал.1, т.1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби, контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон, определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т.1 в допустимите от закона случаи. Представената Заповед № 513з – 1618/26.02.2018г. на СДВР, оправомощава полицейските служители отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на основание чл. 172, ал. 2 от ЗДвП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед, издадена от полицейски инспектор към отдел Пътна полиция е издадена от орган, който притежава съответната компетентност.

Актът съдържа всички необходими реквизити, заложиени в изискванията на чл.59, ал.2 от АПК.

Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН). Именно затова тя се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца". При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на

административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на нормативно определения срок, ПАМ следва да се счита за отпадна, с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано действието ѝ.

Не са налице предпоставките за отмяна на заповедта по настоящето производство, каквото е искането в жалбата, тъй като безспорно са установени материалноправните предпоставки за налагане на процесната ПАМ, като се има предвид и факта, че още не е изтекъл осемнадесетмесечния, предвиден в закона срок за действието ѝ. Наложено административно наказание с НП № 19-4332-016351/28.08.2019 г. не променя обстоятелствата, касателно временната мярка. По правило само при окончателното влизане в сила на наказателното постановление следва да се приспадне времето, през което жалбоподателя е бил лишен от правото да управлява МПС, включително и по процесната заповед, за срока на действието ѝ. Мярката по чл.171, ал.1, б "б" от Закона за движение по пътищата е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се "прилага" (а не се "налага") без оглед на вината; чрез нея просто се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден и друг процесуален ред. Заповедта за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП,

Разпоредбата на чл.171, т.1 б."Б" от ЗДвП е категорична, че принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" се налага на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. По фактите в делото относно наличието на алкохол в кръвта над 0,5 промила не се спори, а и не се прилагат писмени доказателства в обратен смисъл. В чл.172, ал.3 от ЗДвП е посочено, че в този случай СУМПС се изема със съставянето на АУАН. При тази законова уредба, съдът намира, че административния орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за издаването на ПАМ, административният орган дори не е длъжен да излага допълнителни мотиви към акта си.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна. При издаването ѝ не са допуснати нарушения на процесуалните правила и материалноправните норми, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на К. П. И. срещу Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 19-4332-005870/21.08.2019г., издадена от полицейски инспектор Р. Н. към СДВР, отдел Пътна полиция към СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1 б."б" от ЗДП – "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: